

A Weöres Sándor Országos Gyermekszínházi Találkozóak hosszú sorában a tizennyolcadikon egy öt főből álló grémium feladata volt az, hogy a megyei és a regionális bemutatókat végignézve javaslatot tegyen az országos gálaműsorra történő meghívásra. Igen: a fentiek szerint akár a megyei bemutatóról is javasolhattak csoportot és előadást, azzal a kitételrel, hogy a meghívottak listáját nem teszik közzé a regionális bemutatók lezárultáig – ezzel is megadva a felmenő rendszerű találkozó második lépcsőjének a tétjét. Sok esetben szükség is volt arra, hogy másodszor is, illetve az időszaki szakmai testületből mások is, többen is lássák az előadásokat. Szembetűnő jelenség a gyermekszínházi produkciók instabil volta: egyrészt az előadások pár hét alatt is nagy változásokon mennek át, másrészt erősen függenek a csoportok napi formájától, annak ingadozásától. (A megyeik még kiválóan szereplő, az akkori és ottani zsűri számára emlékezetes előadás eltűnik a regionális mezőnyében. És fordítva, a regionálison tűnik fel, akkor és addigra futja ki magát...)

A szerkesztő – az országos rendezvénysorozat kezdete előtt – műfajilag „zsűrinaplót” kért az előzsűri tagjaitól, vagyis szubjektív élménybeszámolót: mégpedig a megyei gyermekszínházi bemutatókról. Ezek elhanyagoltsága a hazai szakirodalom zömét jelentő Drámapedagógiai Magazinban egyértelműnek mondható: az utóbbi években jelent kritikák, ismertető a regionális bemutatókat és az országos gálaműsört részletezték.

Döntés hoztunk, nem is volt könnyű. Lemondtunk a regionális bemutatók méltatásáról, itt és most nem foglalkozunk az országos gálaműsorról sem. Mindenképpen veszítünk a fentiekkel, sokat is, de ezzel talán teret kaphatnak olyan csoportok, amelyekről az utóbbi években nem esett szó folyóiratunk oldalain. Pedig ezek a csoportok jelentik a derekhatat, már csak létszámuk miatt is. (Létük, tevékenységük a szakmai visszajelzések esetében is legalább annyira fontos kell legyen, mint a mindenkor élgárdáé...) Azokról a jelenségekről vagy éppen tendenciákról sem volt szó, amelyek a munkájukkal kapcsolatosak, a darabválasztástól a színházi nyelven át a megjelenítés minőségéig, vagy más megközelítésben a helyi fesztiválok szervezéséig, lebonyolításáig. Igen, a megyei bemutatók szervezéséről is legfeljebb elvétve esett szó: most megnézzük azt is, hogy hol és hogyan működik, milyen örömmel és gondokkal jár az, ami fesztiválrendszerünk alapja, vagyis a megyei bemutatók sora. Ha nem is rendszeres/módszeres visszajelzés az, ami a továbbiakban olvasható, de híradás lesz a gyermekszínházi fórumairól, szubjektív körkép az ideai találkozó előzsűrijétől.

A részből persze most sem lesz egész: az olvasó joggal hiányolhatja, hogy nem kap alaposan megrajzolt képet az országos gálaműsorról, miközben a rutinos szervezőcsapat és a rendezvénybe szívüket-lelküket adó debreceni házigazdák munkájának köszönhetően az utóbbi évek egyik legjobban szervezett fesztiválját zárhattuk, ahol magas volt az átlagszínvonal, és volt néhány kiemelkedő előadás is.

Ezekről – ígérjük – szó lesz majd a későbbiekben. Következő „rendes számunkban” (vagyis nem a különszámok egyikében) visszatérünk a debreceni gálaműsor tapasztalataira.

(A szerkesztő)

Kicsik és nagyok játéka

Nyári Arnold

A szerző jegyzete: igyekeztem nem csak a látott előadások, hanem az egyes megyei fordulók teljes eseménysorának tapasztalatait megosztani az olvasókkal.

Pécs, Szivárvány Gyermekház, 2009. március 21.

Szervezők: Óvári Csaba, Bagossy László

Zsűri: Sramó Gábor (Bóbita Bábszínház igazgatója, Pécs), Nyári Arnold

Többször zsűriztem már Pécsett, ugyanebben az épületben. Eddig mindig a nagyterem szolgált helyszíneként a fesztiválhoz. A korábbi években is kevés csoport jelentkezett, most is csak hat. Miért?... Válasz nincs... Irány a színházterem.

Oroszlánkirály – Budai-Városcsúcs Moderntánc Csoport, Pécs (rendező: Fontányi Gréta). Ez a tér használhatatlan. Minden játszónak csak hátrányt jelent. Túlságosan széles, rossz az akusztika, szocreál hangulat. Nyomasztó. Széles, magas paraván a díszlet. Ráfestve kép a szavannáról. Előtte talán kartonból sziklaszerű díszletem. Van benne munka bőven. Hangszóróból indul a zene, az *Oroszlánkirály* eredetije. A gyerekek fegyelmezetten bevonulnak. Jelmezük szintén sok munkával készülhetett, de legalábbis elég drága a zsiráf-, zebra-, oroszlánruha. Nehéz lesz összevetni a többi előadással, inkább dzsesszbalett produkciónak tűnik. Nem is lenne baj, de a gyerekek arcán leginkább az látszik, hogy szeretnék pontosan előadni a betanultakat, ezért figyelik is nagyon koreográfusukat. Jobb lenne, ha élvezettel, felszabadultan mozognának, és tudnák, hogy nekik mi a jó az *Oroszlánkirályban*. A szülők itt vannak, drukkolnak, és a későbbi sorra kerülő csoportok tagjai is a nézőtérrel ülnek.

(A továbbiakban változik a helyszín, átvonulunk a Bécsy Tamásról elnevezett kamaraterembe. Ez már fél siker a színre lépő csoportoknak.)